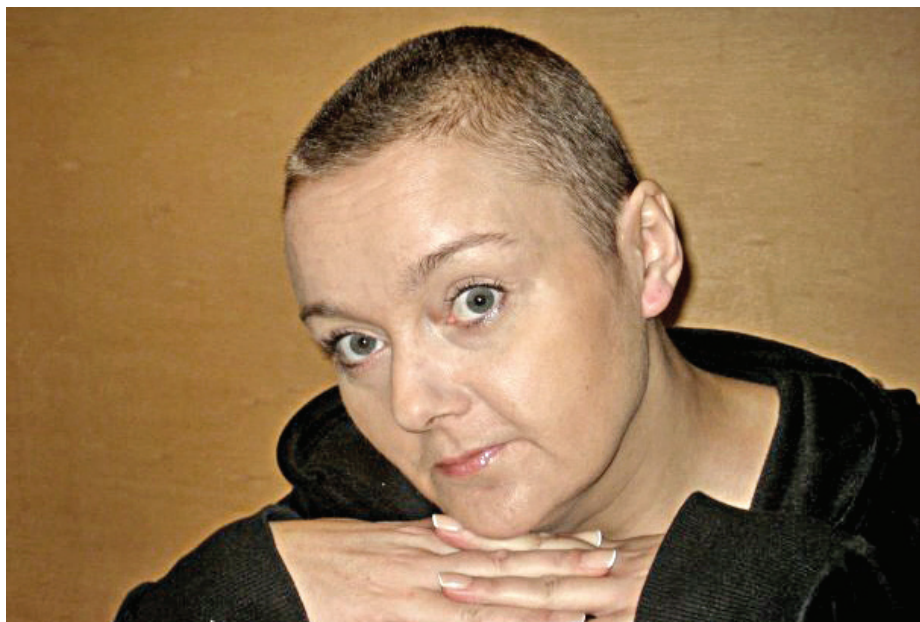

Til mína vinkonu, Onnu V. Ellingsgaard

24.03. klokkan 14.05 er ein løta, sum eg ongantið fari at gloyma. Ein løta, sum eg í langa tíð hevði stúrt fyri, men tíbetur ikki kendi, fyrr enn hon var her. Løtan, tá telefonboðini um, at mín góða vinkona, Anna, hevur fingið frið, kom.

Góða Anna, vit báðar hava so mangan tosað um, at tínir dagar vóru farnir at fækkast, men kortini lögdu vit ætlanir. 90 ára føðingardagur skuldi verða næsta ár, tú hálvthundrað og eg fjøruti, og mangan hava vit sitið og ímyndað okkum, at tú skuldi pensjónast við manér. Í einum ruggustóli við stórari sigar í munninum, meðan tú bant okkurt plaggið og brúkti teg um eitthvørt, sum hevði gott av at verða viðgjørt á rættan hátt. Stokkarnir máttu vera við, ongin ivi um tað. Men so kom hatta lortíð og forpurraði ætlanina, ella rættari sagt framskundaði hana, tí ráðaleys vart tú ongantið.

– Jamen, so verður tað bara ruggustólur, sigar, kjaftaslit og stokkar nakað fyrr enn ætlað, segði tú eitt kvøldið, beint sum tú hevði tosað um, hvussu tú hevði tað við, at deyðin stóð uttan fyri dyrnar og bankaði uppá.

Men vit komu ongantið til ruggustólin, tíverri – men tað ger onki, tí eg haldi, at tú riggar best í tínum hvíta stóli í Niðaru Gøtu ella á sofuni undir Klakki.

»Jamen, so fáir eg ongantið aftur hatta lekra salatið, sum Anna gav mær hinaferð, tá vit ótu lasagne.«

Orðini hjá yngra soninum

fullu sum tað fyrsta, eftir at eg hevði borið sorgarboðini heima um, at Anna ikki longur er millum okkum.

Eitt lítið ting, Anna, góða, men eitt so stórt ting í hansara verð, tí tað er ongin annar, sum dugir so væl at gera salat, sum tú. Og júst hansara orð, »ongantið aftur« fingið meg at steðga á.....ongantið aftur.... tað er so ræðuliga longi, so nei, tað megni eg ikki at hugsa um. Eg blívi so kedd, so kedd.

So eg hugsji heldur um, at tað eru júst smáu tingini, sum gera, at saknurin og tómrúmið eru so ovurhondsstór, men samstundis skapa ríku minnini. Tú hevur sett tíni djúpu fótaspor í almenna rúminum í Føroyum, allastaðni, har tú hevur verið, tað er ongin ivi um tað. Gløgg, vitug, skørp, beinrakin, ósmæðin, beinleiðis í orðum og gerðum, og ja, eg kundi hildið fram. Og júst allir hasir eginleikarnir eru eginleikar, sum tú eisini hevur oyst úr tær í okkara vinalagi, ja, systralagi, tí tú vart ein stórasystir fyri meg. Vit hava flent og grátið saman sum systur og ikki minst skeldast sum systur eisini. Eg eigi eina systur, men við tær fekk eg eina afturat, tá vit byrjaðu at arbeiða saman á Sosialinum í 2003. Og tað er mína systur, eg fari at sakna, Anna. Tann stuttliga, álvarasama, bleyta, harða, sterka og djúpa persónin, sum tú framvegis ert, hóast tú ert farin. Ein trúgv og góð vinkona, sum eg fari at goyma djúpt innan í mær. Vinalagið hjá okkum er bara 12 ára gamalt, men tað kenn-

ist, sum eg altíð havi kent teg. Altíð góð í ráðum, tú stóð mær nær og stuðlaði mær gjøgnum truplastu tíðina í mínum lívi, og eisini tá vart tú beinrakin. Hóast tungar latur, visti tú júst, nær tú skuldi geva mær ein uppsang. Og tað vóru fleiri av teimum – tiltrondir, skal sigast.

Journalistikkur fylti eisini nógv í okkara práti – sjálvandi. Vinkonur og starvsfelagar. Fakfelagstos var eisini, og tá kundu vit vera rúkandi ósamdar, serliga meðan eg var ein av »teimum óndu« í leiðsluni í Kringvarpi Føroya. Á, teir uppsangir, ið eg tá kundi fáa, og tað bar illa til at siga tær ímóti, tí tú vart so skørp og vælvitandi. Men sigast skal, at tá tú fekst mótspæl, lurtaði tú altíð. Tú tókst til tín, lurtaði, metti um, hugsaði teg væl um, og so kom eitt aftursvar. Mennandi og læruríkjak, sum eg altíð hevði tað gott við, hóast eg mangan mundi hava hug til at venda eygunum eftir tær.

Stuttligu løturnar hava eisini verið nógv. Tú vart tann mest piparsliga, forlovaði kvinnan, eg nakrantíð havi kent. Eg meini so við, hvør ferðast aftur og fram millum Klaksvík og Havnina við urtapottum á baksetrunum? Ella mundi tað vera kryddaraurtirnar? Líka veit eg, tí hatta var títt øki. Og hvør bindur sínar borðlappar? Og hvør etur uppi yvir telduni, meðan hon arbeiðir og er so upp-íkin av sínum arbeiði, at hon ikki varnast, hvussu

molar og annað dryssa niður í telduna? Mangan flenti tú hart, tá eg segði tað við teg – og tó – tú viðurkendi tað. Tú visti væl, hvussu tú vart, og tú stóð við tað – allan vegin. Heilt til tað seinasta. Og tað stuttliga er, at tú og Wille fingi tað at virka. Tit trivust saman, og hvør sær. Hann til sjós, og tú í Havn. Og so møttust tit í Klaksvík.

Seinastu árin saman við tær hava lært meg, hvussu skroypiligt lívið er. Hvussu týðningarleysir smálutir eru, tá alt kemur til alt. Tí tað snýr seg bert um eittans. At hava tað gott og liva, meðan man kann. Og tað gjørdi tú sanniliga, Anna, góða. Altíð klár, tá man heitti á teg, altíð góð við ráðum, einum drekkamunni við ella uttan mjólk, sjokolátu afturvið og so sjálvandi ein ella tvær Coca Cola eisini.

Nú hesar reglur verða skrivaðar, komi eg at hugsa um tær mongu reglurnar, sum tú hevur skrivað til mín gjøgnum árin. Reglur, sum kundu vekja allar kenslur. Látur, grátur og álvarsemi. Tú hevði orðið í tínum veldi – bæði munnliga og skrivliga – og virðing millum fólk, tí orðini vóru altíð gløgg. Og eg fari her við at takka tær, mín góða, kera, besta vinkona. Takk fyri stuðulin, takk fyri góðu ráðini, takk fyri uppsangirnar og takk fyri eitt gott og ríkt vinalag. Eg fari ongantið at gloyma teg og altíð at sakna teg.

Hvíl í friði, góða Anna.

Solby

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum, sum á ymiskan hátt sýndu samkenslu, tá ið okkara elskaði maður, pápi, verpápi, abbi og langabbi

Páll F. Poulsen

Sumba

f. 01.01.1937 – d. 07.02.2015

andaðist og varð jarðaður.

Stóra tøkk til tykkum øll, sum vóru um okkum, ringdu, vitjaðu og hjálptu til á ymiskan hátt.

Tøkk til kirkjutænara og sangara. Tøkk til Sumbiarkórið fyri tykkara vakra sang. Tøkk fyri tykkara hjálp Emma og Dánjal Johan. Stóra tøkk til Patrick prest og til tín góða Guðrun, fyri vøkur minningarorð um abban.

Stóra tøkk til tykkum, sum bakaðu og hjálptu til í ervinum. Tøkk fyri blómur, kransar og pengargávur til Sumbiar kirkju.

At enda vilja vit takka tykkum mongu, sum fylgdu Páll til hansara seinasta hvíldarstað.

Harrin signi tykkum øll.

Anna

**Eimy, Hans, Annfinn og Tórður v/familju
Rannvá, Frits, Guðrun og Bryndis**

Tøkk

Av hjarta takk fyri alla samkenslu, tá elskaði babba og beiggi

Eystein Kollsker

andaðist og varð jarðaður.

Stóra tøkk til Hera Joensen prest og til tykkara, sum fylgdu Eysteini til hansara seinasta hvíldarstað. Eisini ein hjartans tøkk til tykkum, sum veittu eina hjálpanði hond til jarðarferðina og ervið. Takk fyri blómur, kransar og gávur til Blákrossheimið.

Björg, Terji og Hans Jacob